

تا وقتی کارگرم اوضاع همین خواهد بود

بهرام دزکی / اردیبهشت ۱۴۰۱

طبق آمار بانک جهانی، حاصل کار سالانه طبقه ما در حوزه صنعت، کشاورزی، معدن، آموزش، درمان، بنادر، نفت و گاز، حمل و نقل، راه و ساختمان، شیلات، هتل و رستوران، فروشگاه، آب و برق، مخابرات یا هر کجای دیگر دهها هزار تریلیون تومان است و جمع دستمزدهای سالانه کل توده های طبقه ما حدود یکصدم این ثروت است. ثروتی که سرمایه بخش خصوصی و دولتی می شود. در نظام سرمایه داری، در نظام کار مزدی، اینکه چه چیزی تولید شود، به چه مقدار، در چند ساعت و با چه شدتی همه در ید قدرت سرمایه است. طبقه ما، طبقه کارگر، هیچکاره تولید و کاریم و از هرگونه دخالتگری انسانی در تعیین سرنوشت کار و تولید و زندگی خود محرومیم. این مشکل اساسی و بنیادی ما است. تا کار مزد بگیری هست در بر این پاشنه می چرخد. سندیکاها، احزاب از چپ و راست، دیندار و لاییک، سلطنت طلب، مشروطه-چی و جمهوریخواه اهل برانداختن رابطه خرید و فروش نیروی کار نیستند و صرفا آرزوی به قدرت رسیدن و حکومت بر ما در سر دارند. مشکل ما با برچیدن کارمزدی حل می شود. برای این کار باید توسط شوراهای ضد سرمایه داری خود دست به کار شویم. باید به جای چرخ خوردن حول افزایش دستمزدها، اجرای طرح طبقه بندی مشاغل و این قبیل کارها ریل مبارزه جاری را عوض کنیم. صریح و قاطع و شفاف اعلام داریم که ما مزد نمی خواهیم، حاصل کار و تولید خود را می خواهیم. می خواهیم خودمان، چه تولید کنیم، چه تولید نکنیم، چه میزان تولید نماییم را تعیین کنیم. باید تسلط سرمایه و رسم مزد بگیری را برانداخت. با تصمیم گیری شورایی آزاد و برابر همه آحاد جامعه تعیین کنیم که چه میزان این کار و تولید صرف رفاه، آموزش، بهداشت، درمان، آبادانی، بهسازی محیط زیست، ارتقاء سطح تولید، تکامل ابزار کار، انجام پژوهش ها، توسعه دانش ها، نگهداری سالمندان، پرورش کودکان و مسائل دیگر گردد.

*** برقرار باد جامعه شورایی بدون کار مزدی ***